

Από: www.fylosykis.gr

Προς: κ. Γιάννη Μηλιό

Αθήνα 04.11.2012

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Η e-εφημερίδα μας, θέλει να δημοσιεύσει τις απαντήσεις σας στα παρακάτω ερωτήματα που αφορούν την αναζήτηση πολλών αριστερών φεμινιστριών, σχετικά με την οικονομία.

- 1. Το σύστημα της μαζικής παραγωγής αγαθών, δια της καθετοποιημένης διαδικασίας (Tailor), για μεγάλο χρονικό διάστημα απαιτούσε μεγάλες εγκαταστάσεις, σε συγκεκριμένο χώρο και χιλιάδες εργατικά χέρια σε ενιαία λειτουργία με τα μηχανήματα. Αυτός ο τύπος παραγωγής είναι ακόμη και σήμερα κυρίαρχος, παρά την εισαγωγή της νέας τεχνολογίας. Πιστεύετε ότι στην εποχή μας, με δεδομένη την κρίση υπερσυσσώρευσης, θα μπορούσαν οι ανάγκες σε υλικά κυρίως αγαθά, να καλυφθούν με τοπικές, μικρές και προσαρμοσμένες στο χώρο, λειτουργίες παραγωγής? Στην περίπτωση αυτή ποιος θα ήταν ο ρόλος της τεχνολογίας?*

Η εισαγωγή νέας τεχνολογίας γίνεται λόγω της συνεχώς ανανεωνόμενης ανάγκης του κεφαλαίου για αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας. Δεν υπάρχει ουδέτερη τεχνολογία της οποίας η εισαγωγή θα μπορούσε να βελτιώσει τις συνθήκες που διαμορφώνει η εξέλιξη των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, δηλαδή, η ταξική πάλη. Η κρίση (που όπως πολύ σωστά αναφέρετε είναι κρίση υπερσυσσώρευσης, δηλαδή έλλειψη υπεραξίας απαραίτητης για την αναπαραγωγή της κερδοφορίας του κεφαλαίου) θέτει τη δομή της παραγωγικής διαδικασίας σε αμφισβήτηση. Το κοινωνικό κίνημα του κόσμου της εργασίας αμφισβητεί την παρούσα δομή που το εξαθλιώνει αλλά και το κεφάλαιο αμφισβητεί το σημερινό βαθμό εκμετάλλευσης της εργασίας και προσπαθεί να τον αυξήσει. Μέσα στην πάλη αυτή εντάσσονται και τα τοπικά κινήματα, τα οποία αμφισβητούν τις φαραωνικού τύπου επενδύσεις κεφαλαίου οι οποίες υποβαθμίζουν το περιβάλλον. Σίγουρα η αντίσταση μπορεί να αναγκάσει το κεφάλαιο σε επενδύσεις μικρότερης κλίμακας. Αλλά είναι πολύ δύσκολο να εφαρμοστεί αυτό παντού μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία. Χρειάζεται ένας βαθύτερος κοινωνικός μετασχηματισμός για να αμφισβητηθούν τα μεγέθη συγκέντρωσης κεφαλαίου.

- 2. Ποια είναι η θέση μιας χώρας όπως η Ελλάδα, στο σύστημα της οικονομίας κλίμακας? Η ερώτηση έχει σχέση με το γεγονός ότι ακόμη και πριν την κρίση, ο οικονομικά ενεργός πληθυσμός της χώρας μας, δεν έφτανε τα 4.000.000 ανθρώπους.*

Κανένα κράτος (δηλαδή καμία κυβέρνηση κράτους) δεν μπορεί να αποφασίσει μόνο του τη θέση του στην παγκόσμια ιεραρχία του καπιταλιστικού κόσμου. Είτε συμμετέχει σε έναν υπερεθνικό οικονομικό και νομισματικό σχηματισμό όπως η Ελλάδα, είτε όχι, όπως για παράδειγμα η Χιλή, δεν μπορούν οι κυβερνήσεις να αποφασίσουν τη «θέση» της χώρας. Η θέση αυτή «αποφασίζεται» μέσα από ιδιαίτερα πολύπλοκες διαδικασίες της

καπιταλιστικής οικονομίας, μέρος των οποίων αποτελεί και ένας ειδικού τύπου ανταγωνισμός μεταξύ των κρατών, αλλά το σημαντικότερο ρόλο σε τελική ανάλυση τον παίζει η ταξική πάλη στο εσωτερικό κάθε κράτους. Αυτή η πάλη καθορίζει, σε τελική ανάλυση, και τις πολιτικές αποφάσεις για την προσπάθεια της χώρας προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Αν για παράδειγμα στην Ελλάδα προκύψει κυβέρνηση της Αριστεράς, είναι βέβαιο ότι η παραγωγική δομή της χώρας θα μεταρρυθμιστεί, η εξωτερική πολιτική θα αλλάξει, οι σχέσεις με τα άλλα κράτη θα μεταβληθούν, όλα αυτά προς μια κατεύθυνση υπέρ των συμφερόντων του κόσμου της εργασίας, όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά και των άλλων κρατών. Η παραγωγική ανασυγκρότηση που θα προσπαθήσει να υλοποιήσει η κυβέρνηση της Αριστεράς έχει ως προτεραιότητες τον πρωτογενή τομέα, τον τομέα της ενέργειας, αλλά και τομείς εξειδίκευσης, τομείς προστιθέμενης αξίας.

3. *Με βάση το παραπάνω ερώτημα, θα μπορούσατε να μας περιγράψετε τον τρόπο που η σύγχρονη θεωρητική σκέψη αντιμετωπίζει την ανάγκη και το δικαίωμα μιας μικρής χώρας να υπάρχει με τις δικές της εθνολογικές, πολιτιστικές, γεωγραφικές και κοινωνικές ιδιομορφίες? Έχει το δικαίωμα μιας συμμετοχής στο παγκόσμιο γίγνεσθαι με βάση τα χαρακτηριστικά που σας ανέφερα, ή εζ' ανάγκης (?) θα πρέπει ίσως και βίαια να συνδράμει με την ύπαρξή της σε κάποιο διαφορετικά σχεδιασμένο αποτέλεσμα?*

Κατ' αρχήν υπάρχει ένα μεθοδολογικό ζήτημα στην ερώτηση όπως τίθεται. Όπως ανέφερα και πριν δε λαμβάνεται καμία απόφαση με τη «συναίνεση» του συνόλου των ανθρώπων που ζουν και δραστηριοποιούνται σε μία χώρα. Συνεπώς το υποκείμενο «χώρα», ειδικά με το ιδεολογικό πυρήνα ύπαρξής του ως έθνος, είναι σε μεγάλο βαθμό ένα κοινωνικά κατασκευασμένο υποκείμενο το οποίο, συνδέεται στην πραγματικότητα με τη θεσμική υπόσταση της κρατικής εξουσίας και υποστηρίζει την αναπαραγωγή του κεφαλαίου. Οι ελληνίδες εργαζόμενες-άνεργες έχουν περισσότερα κοινά συμφέροντα με τις γερμανίδες που βρίσκονται στην ίδια ταξική θέση παρά με τις συμπατριώτισσές τους που κατέχουν τα μέσα παραγωγής και συνεπώς τις εκμεταλλεύονται. Επίσης κάθε αναφορά στα «εθνικά θέσφατα», είναι αποδεδειγμένο ότι πέρα από την υφέρπουσα ρατσιστική ιδεολογία συμπεριλαμβάνει και την κοινωνική κατασκευή του φύλου. Για να έρθω στο ερώτημά σας, οι εθνολογικές ιδιομορφίες της Ελλάδας για παράδειγμα δεν αφορούν μόνο ένα σύνολο πολιτισμικών πρακτικών (που έχουν ομοιότητες και διαφορές με τις αντίστοιχες άλλων χωρών), αλλά υλοποιούνται επίσης στην καταπίεση των μειονοτήτων και την άθλια αντιμετώπιση των μεταναστών από το κράτος και τα παρακλάδια του, και οι κοινωνικές ιδιομορφίες υλοποιούνται μεταξύ άλλων και στη θέση της γυναίκας στην ελληνική κοινωνία. Συνεπώς η αναπαραγωγή των «ιδιαιτεροτήτων μιας χώρας» είναι πάντα μέρος της αναπαραγωγής των ταξικών σχέσεων εξουσίας και κατ' αυτήν την έννοια είναι απόλυτη ανάγκη συνεχίζεται ανεξάρτητα από την πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

4. *Τέλος θα μπορούσατε να μας περιγράψετε τη θέση της αριστεράς που εκπροσωπείτε για το προηγούμενο ερώτημα?*

Είμαι στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και με την έννοια αυτή αγωνίζομαι για να γίνουν πράξη οι θέσεις του. Μιλώντας γενικότερα, συμφωνώ με όσους υπερασπίζονται την αλληλεγγύη των εργαζόμενων ανεξάρτητα από την εθνικότητά τους, το φύλο τους και κάθε ρόλο που επιβάλλεται να έχουν στην καπιταλιστική κοινωνία.